

РЕШЕНИЕ

№ 7989

гр. София, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10646** по описа за **2023** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 3082 от 29.06.2023 г., постановено по НАХД № 5568/ 2023 г. по описа на СРС, 94-ти състав, е потвърден Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система Серия К № 6691590, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл.182, ал. 2, т. 6 от ЗДвП на В. Б. Б., представител на „ВЕС ТРЕЙД ГРУП“ ЕООД, е наложена глоба в размер на 600,00 /шестстотин/ лева за нарушение на чл. 21, ал. 2, във вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр.чл. 63в от ЗАНН решението е обжалвано от В. Б. Б. с искане да бъде отменено, като бъде отменен и ЕФ Серия К № 6691590 на СДВР. Релевираните с жалбата касационни основания са за нарушение на закона и съществени нарушения на процесуалните правила - чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН, мотивирани с твърдения, относими към законосъобразността на ЕФ.

Подадена е и частна жалба от В. Б. Б., чрез процесуалния му представител, срещу определение № 3031/13.09.2023 г., постановено по същото дело, с което е оставена без уважение подадената от процесуалния представител адв. И. молба за изменение на съдебното решение в частта за разноските.

В съдебно заседание, касаторът не се представлява. Постъпила е молба, с която поддържа касационната жалба. Претендира разности по списък.

Отвeтникът се представлява от юрисконсулт С., който отрича основателността на касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в преклузивния срок по чл.211, ал.1 АПК, вр. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване, по реда на чл. 208 АПК, съдебно решение.

За да потвърди електронен фиш (ЕФ) серия К № 6691590, въззивният съд, след обсъждане на събраните доказателства, е приел за установено, че на 01.12.2022 г., в 20:25 часа в [населено място] по [улица], до № 324, с посока на движение от [улица]към [улица]се движел лек автомобил „М. А. ГЛС 64 4МАТИК“ с ДК [рег.номер на МПС], собственост на „ВЕС ТРЕЙД ГРУП“ ЕООД със законен представител В. Б. Б., със скорост 133 км/час при ограничение на скоростта 80 км/час, въведено с пътен знак В26. Скоростта, с която се движел автомобилът, била засечена с автоматизирано техническо средство MD1193. За така констатираното нарушение на бил издаден електронен фиш серия К № 6691590 по образец, утвърден от министъра на вътрешните работи.

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът е обосновал и правните си изводи, че оспореният електронен фиш притежава задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Въз основа на събраните и ценени доказателства по делото съдът е приел, че В. Б., представител на „ВЕС ТРЕЙД ГРУП“ ЕООД, е осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 21, ал. 2 вр. чл. 21, ал. 1 ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС сигнализирана с пътен знак.

Решението е законосъобразно.

Правилно първоинстанционният съд въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че касаторът е нарушил чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДвП, като не се е съобразил с въведеното с пътен знак В26 ограничение на скоростта от 80 км/ч. По аргумент от чл. 21, ал. 1 ЗДвП в населено място ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл. 21, ал. 2 ЗДвП. В разглеждания случай скоростта на автомобила от 133 км/ч е установена в пътен участък, където максимално допустимата скорост сигнализирана с пътен знак В26 е 80 км/ч. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, като приложените снимки съгласно чл.189, ал.15 ЗДвП са годни веществени доказателства. Обжалваният електронен фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационният номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. В

случая разпоредбата на чл. 54 ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им /предвид реквизитите, установени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП/, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо и след като в нормата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП не е предвидено като задължително условие посочването на конкретен издател, датата на издаване и срок за обжалване на електронния фиш, то липсата им не представлява съществено процесуално нарушение на изискванията към формата и съдържанието на електронния фиш.

Съгласно чл. 189, ал. 4, изр.1, вр. чл. 188, ал. 2 ЗДвП, при извършване на нарушение при управление на превозно средство, собственост на юридическо лице, с електронен фиш може да бъде наложена единствено глоба или на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставено управлението на моторното превозно средство. Следователно касаторът като физическо лице, попада в обхвата на лицата по чл. 188, ал. 2 ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 5 ЗДвП, собственикът на превозното средство, при управлението на което е извършено нарушението, разполага с две възможности - в 14- дневен срок от получаване на електронния фиш да заплати глобата или да предостави в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 от същата разпоредба за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира. В разглеждания случай такива данни не са посочени нито по реда на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, нито във въззивното производство. Обстоятелството, че фирмата, собственик на автомобила, се представлява от касатора, не води до незаконосъобразност на електронния фиш, доколкото може да бъде санкциониран за процесното нарушение.

Следва да се посочи, че начинът на връчване на ЕФ е относим към неговото обжалване, но не води на самостоятелно основание до неговата незаконосъобразност. Наказаното лице своевременно и в пълнота е упражнило правото си на защита чрез обжалване на ЕФ. В тази връзка възраженията му срещу връчването на ЕФ, свързани с накърняване на правото му на защита, не се потвърждават.

На следващо място, твърденията за неправилно разположение и превратно ползване на уреда за измерване на скоростта не са подкрепени с никакви доказателства, а тежестта да докаже тези твърдения е на касатора. Т. доказване обаче не е сторено, а с представените снимки и схема на разположението на АТСС на участък от пътя се установява спазване на законовите изисквания. По отношение на експлоатацията на процесната АТСС от Протокол № 06-СГ-ИСИС/15.03.2022 г. и документ от БИМ за преглед и одобрение на средство за измерване се установява, че система за видеоконтрол АТСС С. М2 № ДР В-46 е мобилна такава, одобрена да служи за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение и технически годна към датата на нарушението .

Въз основа на изложеното настоящият състав намира, че с атакувания електронен фиш законосъобразно е наложена глоба на касатора, поради което решението на СРС се явява правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Съдът намира за процесуално допустима частната жалба срещу определение № 3031/13.09.2023 г., с което е оставено без уважение искането на В. Б. Б. за изменение на постановеното по делото решение в частта му за разноските, като подадена от надлежна страна и в срока по чл. 248, ал. 3, изр. последно от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Касационната инстанция изцяло споделя доводите на районния съд. С разпоредбата чл. 63д от ЗАНН е изрично уредена възможността за присъждане на разноси в административнонаказателните производства. Съгласно чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК.

В конкретния случай СРС е обосновал размера на присъдените в полза на СДВР разноси за юрисконсултско възнаграждение, с оглед обхвата на осъщественото процесуално представителство. В оспореното определение е изложил подробни съображения в тази насока, въз основа на които е приел за неоснователно искането за изменение на решението. По силата на чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 80 до 150 лв., т.е. е определено в абсолютни граници В тази връзка следва да се отбележи, че размерът на юрисконсултското възнаграждение в производството пред СРС е определен в абсолютния минимум. Релевантната нормативна уредба предвижда присъждането на юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда, ако страната е била представлявана от юрисконсулт. В конкретния случай възнаграждението е изцяло съобразено с изхода на делото, вида и обема на осъщественото процесуално представителство, поради което е присъдено в минимален размер, поради което определението, с което е оставено без уважение искането за изменение на решението в частта за разноските, е правилно.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 лева.

По изложените съображения, Административен съд София-град, I касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3082 от 29.06.2023 г. по НАХД № 5568/2023 г. на СРС, НО, 94 състав.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение № 3031/13.09.2023 г., постановено по НАХД № 5568/2023 г. на СРС, НО, 94 състав.

ОСЪЖДА В. Б. Б., представител на „ВЕС ТРЕЙД ГРУП“ ЕООД, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

